

Dan Ciupureanu

Biroul de Întrebări Ridicole

roman

POLIROM
2019

Tremur și cânt și vorbesc și murmur și râd și mă îngân, învelit în sacii de rafie – delirez. Degetele de la picioare parcă ard. Adorm. Mă spăl pe față și las apa să-mi curgă peste degetele împietrite de la mâini și de la picioare. Sar gardul, străbat câteva străzi și mă întorc. Blea, oltiene, da' matale arăți din șie în șie mai rău pie zî șie trieșe, șie se întâmplă cu tinie? Nimic, ce să se întâmple cu mine? Blea, oltiene, șezi pi galeac, că nu-i bunie drogurile. Tata are doi porci în lesă, are o vestă de piele descheiată cât să-i scoată părul negru de pe piept în evidență. Norii aleargă cu viteză, iar porcii urlă la lună ca lupii. Tata fluieră *Twisted Nerve* în timp ce-și ascute cuțitele lungi. Laba piciorului drept nu mai are scăpare, zice un porc. Taie-o s-o mâncăm, adaugă celălalt. Tata râde cu gura până la urechi, i se văd cei câțiva dinți din față, galbeni, cum se ascut odată cu cuțitele. Porcii mă țin de mâini în timp ce tata-mi taie laba piciorului, apoi o taie-n două și o aruncă la porci. Suntem într-o cameră albă de fum, sângele stropește podeaua, tata și porcii ling cu poftă. Are convulsii, zice un porc. Resuscitează-l, adaugă celălalt. Tata se așază peste corpul meu și începe să facă piruete-ntr-un picior. Tata și porcii care dau din codițe se îndepărtează și se fac tot mai

mici în fumul alb, până dispar. E liniște, fumul se întetește și face cercuri în cameră. Știu că îți doreai să afli cum mă cheamă. Numele meu e Roxana. Îmi pare rău că nu ți l-am zis până acum. Știi, uneori e nevoie de-o tragedie ca să ne dăm seama de realitate. Dormeai în frig pe șantier și să nu-mi spui nimic? Fumul se calmează, nu mai bate vântul. Când Roxana vorbește, peretele alb al camerei se dilată. Te iubesc, Roxana! Trebuia să spui, Ian, găseam noi o soluție. Îi simt mâna rece peste frunte și peretele parcă face valuri. Ian, ce nume frumos! Nici nu te-am întrebat cum te cheamă. La început am crezut că ești un obsedat. Domnișoară, trebuie să-l spălăm, veniți mâine. A, nu, nu, stai cuminte, domnișoară, nu e nevoie. Dar insist, așa știu că Ian e pe mâini bune. Era pe mâini bune oricum, sârăcuțu' de el. Buretele rece urcă și coboară. Omida albă, uriașă, se târăște de la dreapta la stânga camerei albe. Îi disting ridurile și punctele negre din cap. Aburul o învăluie, apoi dispare, apoi apare, apare și dispare. Simt că cineva îmi înfășoară o bandă pe laba piciorului. Pereții gelatinoși ai camerei albe se înroșesc pe alocuri și se îndoaie – ceva roșu împinge în pereți, ca și cum o rană tamponează un pansament – camera pansamentului cu aburi.

era o încrângătură de voci ce-ți șopteau țigară după țigară și râzi și plângi și urlă totul se destramă apoi se reconstruiește erau mișcările degetelor tale de parcă dirijai corul diavolilor ce răsună în mintea ta

Bună dimineța, frumosule! Ți-am adus o fotografie cu mine, nu prea recentă, s-o ai aici, pe noptieră. Știu că nu o poți vedea, dar poate știind că o ai aici, lângă tine, ești mai liniștit. Te-au găsit în comă cu hipotermie și cu degetele degerate pe șantier, erai învelit cu niște saci de rafie. Paul a zis că așa, ghemuit, parcă erai un fetus în burta mamei. A trebuit să ți se taie laba piciorului drept. Mi-au zis să-ți vorbesc, că mă auzi. Îmi pare rău că nu am rămas în prima seară să mergem la film și sper că înțelegi că nu am rămas pentru că nu schimbasesm decât două vorbe. Uite, când te vei trezi, te voi duce la un film frumos și mai sper că vorbeai sincer când ai spus că sunt frumoasă. Atunci chiar m-am bucurat, deși nu am vrut să-ți arăt. Fumul este violet acum, iar pereții camerei se umplu de culori vii. Peretele alunecă lent în față. Cerul se infiltrează-n tavan ca cerneala și se deschide la culoare, apoi fumul alb formează nori. Din

poddea crește iarbă și camera alunecă într-o vale mirifică. Păsărelele cântă și bat din aripi în aer, peretele din față alunecă la vale. Apa curge din lateral și formează un iaz, pe marginea căruia cresc stufărișuri. Mă ridic din pat și pășesc desculț pe iarba umedă de rouă. Mă așez pe o piatră și arunc pietricele-n apă. Aseară nu-mi venea să servesc pe nimeni, zice Roxana. M-am săturat de locul acela, unde vin numai alcoolici și scursuri. Singurul lucru bun de acolo a fost ziua în care ai venit. Trebuie să-l spălăm și să-i schimbăm bandajul, domnișoară. Da, sigur, plec imediat. Simt buzele ei pe buzele mele. Îi simt mâna, acum caldă, pe gât. Bag piciorul în apă rece, mă furnică. Te iubesc, Ian, zice Roxana și mă mai sărută o dată. Și eu te iubesc! Plutesc deasupra ierbii spre patul de spital. Mă doare piciorul drept. Poate nu trebuia să-l bag în apă. Nu arată bine deloc Ian, de azi-dimineață nu dă niciun semn, zice un bărbat, îl mai menținem încă puțin conectat. Sper că ți-a ținut de urât fotografia mea. Îți voi povesti ceva ce nu am spus la nimeni. Când eram mică, lui tata îi plăcea mult să se joace cu mine. În fiecare zi rămâneam singuri acasă. Odată s-a dezbrăcat în chiloși, băuse câteva beri, și m-a luat în brațe și a început să mă pupe pe gât, să-mi descheie

cămășuța, apoi să mă atingă peste tot. „Hai să ne jucăm de-a doctorul“, mi-a spus, „uite, cocoselul e bolnav și tu trebuie să-l mângâi, să se facă bine“. Lumina pâlpâie în cameră, iar fumul e ba alb, ba negru pe fond alb, murdar. Peretele din față iar alunecă lent, tot în față. Pereții se colorează-n albastru-verzui, ca cei de acasă. Mama stă în pat, cu capul sprijinit într-o mână, se uită la mine și zâmbește. Are o cămașă de noapte albă, cu floricele la mâneci și la picioare – e desculță. Părul negru acoperă perna. E tânără, nu are niciun rid. Mami! și-ncerc să mă ridic din pat și cad pe podeaua rece. Mă târăsc spre ea și ea nu schițează niciun gest – zâmbește într-un cadru. E întuneric, alunec într-un tunel al cărui capăt se vede foarte departe – o lumină minusculă care nu crește, deși cobor din ce în ce mai repede. Urc cu greu în personal. Parcurg câțiva metri și intru în compartiment. Mă așez și aranjez cărjele sub banchetă. La scurt timp intră un cuplu de tineri și își pun bagajele sus. Cu un ochi mă uit la ei, cu celălalt pe fereastră. Nu te supăra că te întreb, dar ce-ai pățit la picior? zice tipa. Dar nu e treaba ta, răspunde el. Îl întrebam, că și tata a fost călcat de-o mașină pe picior când eram mică și-a stat trei luni în ghips, a făcut recuperare. Mă uit la

ea cum mestecă gumă, cu nervi. Am avut un accident. Grav? Ce întrebare... zice el și râde. Așa și-așa. Scoate, Gabi, sticla de vin și servește-l și pe băiat, apropo, cum te cheamă? Ian. Vaaai, ce nume frumos. Vaaai, zice Gabi ironic. Pe mine mă cheamă Ramona. Și ghici cum se numește cartea pe care-o are în geantă, zice Gabi. Hai, Găbiț, nu fi nesi... *Suge-o, Ramona!* și râde în hohote. Nu te lua după el, e zăpăcit. Dă-mi geanta să-i arăt. Nu! Ba da, și Gabi trage de geanta Ramonei, iar ea se împotrivește. Nu e nevoie, nu este treaba mea. Noroc că este educat, nu ca tine, zice Ramona. *Suge-o, Ramona!* Iar Ramona îi trage un pumn în umăr. Auuu, tâmpito! Poftim! Nu, mulțumesc, eu nu beau. Cum așa, băiat tânăr și nu bei? Am băut până să fac accidentul, dar acum nu mai beau. Ți-au băgat morcovu-n cur, zice Gabi. Nu de-asta, dar vreau să mă așez la casa mea. Și ce legătură are una cu alta? zice Ramona. Ei nu-i place când beau. Oooooo, fac amândoi în cor și râd. Dar nu e cu tine aici. Bine, dar beau puțin. Ramona scoate un pahar de plastic și-mi toarnă. Hai, noroc! zice Gabi. Unde mergi? La Coșoveni. Ești de acolo? Da, dar stau în București. Te duci să te aprovizionezi? Nu neapărat, mă duc să-l văd pe tata. Ia, să-ți mai torn. Nu mai vreau. Hai,